Не дівчина, не мати, не сестра —
Богине віри і добра богине…
Блискуча маско віри і добра!
Ваш крик, і крок, і кров для мене гине.

Та що лукавить? В серці я на "ви"
Ще із думками вашими, з тривогою,
Із ґудзиками вашими, підлогою
І з люстрою під стелею весни.

Я ще вулкан розвержений любові,
Що прагнув смерті вашої не раз,
Щоб доторкнутися і воскресити вас,
І слухать вас у велевдячній мові.

І слухать вас… Ви знаєте, в якій
Солодко-темній глибині чуттєвій,
В якій солодкій глибині терпкій
Спалив я з вами літечка миттєві,

Спалив без свідків, язиків, очей —
Лиш ви і я. Удвох. Обоє. Тихо.
Хто ж дасть мені хоч ніч із тих ночей?
Із тих одвертостей хоч крихітливу крихту?

Ніхто не дасть! Бо й я згорів у них,
Ви ж будете ще жить — пектись в моєму слові,
Бо ви — брехня! Ви — маскарад любові!
Ви чорна райдуга небесних літ моїх…

…У чорної райдуги біле тіло
І чорні очі, як сто криниць.
У чорної райдуги небо згоріло,
І райдуга впала на землю ниць.

У чорної райдуги в пальцях вітер
І кров голуба — в крові небо сія.
І телефон біля ліжка, і квіти.
Квіти мої, і за квітами — я.

1965